

TÍM, KDO JE VRAH, SI BYLA JISTÁ.
NIKDY O TOM NEPOCHYBOVALA.
NETUŠILA, JAK MOC SE MÝLÍ...

PODNIKAVÁ DÍVKKA

„Nová
královna
thrilleru.“
Library Journal

SUNDAY TIMES BESTSELLER

RUTH WARE

PODNIKAVÁ DÍVKA

PODNIKAVÁ DÍVKKA

RUTH WARE

Přeložila Petra Klůfová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vyšlo pod názvem *The It Girl* v roce 2022 u Scout Pressu (divize nakladatelství Simon & Schuster). Simon & Schuster je součástí skupiny společností spadající pod Paramount Global.

Copyright © Ruth Ware, 2022
Translation © Petra Klůfová, 2023
Cover © Jan Matoška, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-538-8 (pdf)

Meriel, té nejlepší z nejlepších kamarádek

PŘEDTÍM

Později si vybavila právě ty dveře. *Byly otevřené*, opakovala policii. *Mělo mě trknout, že tu něco nehraje.*

Dokázala si vybavit každý zpáteční krok z baru v Hallu: chůzi přes chrupavý šterk na druhou stranu Old Quad neboli Starého nádvoří, pak skrz průjezd Cherwell Arch, neoficiální zkratku přes temnou Fellows' Garden a neslyšné přeběhnutí přes rosou zkřehlý nedotknutelný trávník. V Oxfordu byly cedule „Zákaz vstupu na trávník!“ zbytečné; travnaté plochy byly už více než dvě stěletí výhradním královstvím profesorů a asistentů bez nutnosti to studentům připomínat.

Pak už jen zbývalo minout ubytovnu Masters a obejít New Quad (nádvoří staré skoro čtyři sta let, ale pořád o sto let mladší než Old Quad).

Nakonec po schodišti číslo sedm, čtyři patra ošlapaných kamenných schodů až nahoru, kde měly s April své ložnice po levé straně chodby, naproti apartmá doktora Myerse.

Doktorovy dveře byly zavřené, ostatně jako vždy. Zato ty druhé dveře, dveře od jejich pokoje, zavřené nebyly. To byla poslední věc, kterou si pamatovala. Mělo jí hned dojít, že něco není v pořádku.

Ale v tu chvíli nemohla nic podobného tušit.

O dalším průběhu věděla jen z vyprávění. Její jekot. Hugh vyběhl po dvou schodech naráz, aby se k ní dostal co nejdřív. Aprilino

ochablé tělo leželo na předložce před krbem; na fotografiích to později připomínalo naaranžovanou divadelní scénu.

Sama si však na to nevzpomínala – jako by měla blokovaný mozek, zamčený, prostě *file corrupted* – a ani sebevětší počet otázek vyšetřovatelů její paměť neaktivoval. Jen občas se uprostřed noci probudila s tím výjevem před očima, tak odlišným od zničeného polaroidového snímku policejního fotografa s pečlivě zakreslenými důkazy a ostře přesvíceného reflektorem.

V jejích snech jsou světla ztlumená a April má tváře ještě lehce ruměné posledním zábleskem života. A ona vidí samu sebe, jak letí přes obývací pokoj a při spěšném pokleknutí klopýtne o okraj koberce u Aprilina těla, a potom slyší hysterický křik.

Nikdy si není jistá, jestli to je vzpomínka, nebo noční můra – či mix obojího.

Tak či onak je April mrtvá.

POTÉ

„Sedmnáct liber a devadesát osm pencí,“ řekne Hanna zákaznici, jež roztržitě přikývne a přes pult k ní šoupne kreditní kartu. „Bezkontaktní, je to tak?“

Žena neodpoví hned, protože se snaží své čtyřleté dcerce zatrhnout hru s vystavenými školními gumami, na zopakovanou otázku však už zareaguje: „Och, samozřejmě.“

Hanna podrží kartu u terminálu, dokud se neozve pípnutí, a pak ženě podá knihy i s účtenkou. Obrázkové vyprávění pro nejmenší *Gruffalo* a kromě něj *Čekáme dítětko* a *Pokojíček v mamince*. Copak je asi na cestě, sestřička nebo bratříček? Zachytí pohled děvčátka, jež si teď prohlíží dopisní papíry, a spiklenecky se na ně usměje. Dítě ztuhne a pak jí nečekaně úsměv oplátí. Hanna by se ráda zeptala, jak se maličká jmenuje, ale matka by to mohla považovat za vlezlost.

Radši se obrátí zpátky k zákaznici.

„Přejezte si sáček? Případně tady za dvě libry máme tyhle nádherné tašky.“ Ukáže za pult na hromádku plátěných tašek s hezkým logem knihkupectví Tall Tales – vysokou naklánějící se hraničku knih ve tvaru názvu obchodu.

„Díky, nechci!“ usekne žena, nacpe si nákup do kabely hozené přes rameno, načež drapne dcerku za ruku a vyvleče ji ze dveří. Za nimi se na podlahu skutálí guma ve tvaru tučňáka. „Nech toho! Už tě mám dneska plný zuby,“ zaslechne Hanna syknout

ženu, než dvojice se zacinkáním zvonečku zmizí za viktoriánskými prosklenými dveřmi.

Hanna je sleduje pohledem, dokud jí holčička klopýtající s pobrekáváním za matčinou nekompromisní rukou nezmizí ze zorného pole. Mimoděk si přitiskne dlaň na břicho, na jeho konejšivý tvar – tvrdý a oblý a prazvláště cizí, jako by spolkla fotbalový míč.

Knihy o rodičovství používají jedlé metafory. *Buráček. Švestička. Citronek*. To mi připadá jako *Hodně hladová housenka*, nevycházel Will z údivu po přečtení kapitoly o prvním trimestru. Pokud si Hanna vybavuje správně, v tomhle týdnu to je mango. Nebo *granátové jablko*? Na oslavu šestnáctého týdne jí Will přinesl k snídani do postele avokádo, hezky se lžičkou, překrojené vej-půl. Hanna na ovoce chvíli zírala a cítila, jak se jí v útrobách vzedmula ranní nevolnost, která měla už dávno přestat, odstrčila talíř a pádila na záchod.

„Promiň,“ omluvila se Willovi po návratu. „Bylo to od tebe milé – ale když prostě...“

Nedokázala dopovědět. Zle se jí dělalo nejen při pouhé představě olejnaté hebkosti na jazyku, ale bylo to ještě cosi... niternějšího.

Představa, že jí svoje vlastní dítě.

„Kávu?“ vyruší ji z myšlenek Robyn.

Hanna se směrem ke spolupracovnici na druhém konci prodejního pultu usměje. „Prosím?“

„Ptám se, jestli chceš kafe? Nebo si ještě pořád dáváš pauzu?“

„Ale ne, už ho piju, jen se to snažím trochu omezit. Tak bezkofeinové, šlo by to?“

Robyn přikývne a zmizí na konci obchůdku do kumbálu honosně zvaného Salonek pro personál a ve stejném okamžiku Hanně v zadní kapse džínů zavibruje mobil.

V zaměstnání si vypíná zvonění. Cathy, majitelka Tall Tales, je moc milá a občasné juknutí na mobil během pracovní doby nezakázala, ale zvonění může během čtení pohádek nebo jednání se zákazníkem působit rušivě.

Ovšem teď je obchod prázdný, takže Hanna sáhne po mobilu, aby zjistila, kdo jí volá.

Mamka.

Hanna se zamračí. Tohle není běžné. Jill nemá ve zvyku brnknout jen tak, aby si poklábosila; volají si spolu jednou týdně, obvykle v neděli dopoledne, když se mamka vrátí od jezera, kde si byla zaplavat. Během týdne se ozve jen výjimečně a v pracovní době v žádném případě.

Hanna hovor přijme.

„Hanno,“ vyhrkne matka bez úvodu, „můžeš mluvit?“

„No, jsem v práci, takže pokud přijde zákazník, musím hovor utnout, ale pár vteřin teď mám. Stalo se něco?“

„Ano. Ne, chci říct...“

Matka se zarazí. Hanně naskočí husí kůže. Její věcná a neustále vyčížená matka nikdy nehledala slova – co se probůh děje?

„Není ti nic? Snad ne – nejsi nemocná?“

„Ne!“ Matka se pobaveně zasměje, ale pořád z ní číší napětí. „Kdepak, nic takového. To jen... Zkrátka, četla jsi tu novinku?“

„Jakou? Od rána tvrdnu v obchodě.“

„Novinku o... Johnu Nevillovi.“

Hanně se sevře žaludek. V posledních týdnech nevolnosti zvolna ustupovaly, ale teď byly naráz zpět. Pevně stiskne rty, začne dýchat nosem a volnou rukou se přidrží pultu, jako by hledala pevný bod.

„Promiň,“ zamumlá matka. „Nechtěla jsem tě obtěžovat v pracovní době, ale právě mi to vylítlo v *Naléhavém* a já se vyděsila, že ti zavolá někdo z Pelhamu nebo ti u dveří zazvoní reportéři

z *Mailu*. Prostě mě napadlo...“ Hanna slyší, jak matka polyká. „Napadlo mě, že bys to měla radši slyšet ode mě.“

„Ale co?“ Hanna zatíná zuby, jako by tím mohla potlačit nevolnost, a polkne sliny, jež jí plní ústa. „Prozradíš mi to?“

„Je po smrti.“

„Ach.“ Zvláštní pocit. Nával úlevy vystřídané prázdnotou. „Jak?“

„Infarkt ve vězení.“ Jill mluví měkce, jako by si přála zbrzdit dopad svých slov.

„Ach,“ polkne Hanna znovu. Poslepu nahmátne stoličku za pultem, kde sedává v klidnějších chvílkách dne a lepší cenovky na knihy. Přitiskne si dlaň na břicho, jako by se chránila před úderem, jenž už dopadl. Nemá slov. Dokáže jen opakovat „ach“.

„Je ti dobře?“

„Je, samozřejmě.“ Hanna zní vlastní hlas dutě a vzdáleně. „Jistě, proč by nebylo?“

„No...“ Cítí, jak matka pečlivě zvažuje, co říct. „Je to zásadní událost. Milník.“

Milník. Tím slovem jí matka připomněla nedávný rozhovor s Willem, ale na Hannu je toho náhle příliš. Silou vůle potlačí touhu hlasitě vzlykat, utéct, vykašlat se na obchod uprostřed pracovního dne.

„Omlouvám se, mamko,“ zamumlá do telefonu. „Fakt mě to mrzí, ale musím...“

Netuší, co říct.

„Mám zákazníka,“ vymáčkne s námahou.

Ukončí hovor. Zavalí ji ticho prázdného obchodu.

PŘEDTÍM

Parkoviště na Pelham Street bylo nacpané k prasknutí, proto mamka zabrzdila u dvojité žluté čáry na High Street, aby se Hanna mohla vydrápat ven s větším z kufrů a mamčíným slibem, že za ní přijde, jen co objeví místo k zaparkování. Hanna se za odjíždějícím omláceným mini dívala s prazvláštním pocitem – jako by v autě nechala svléknutou kůži svého starého já a teď tady musela čelit světu neobnošená, zářící svěží novotou. Chladný říjnový vítr jí čechral vlasy a opíral se do zátylku. Vzhlédla k nápisu nad kamenným portálem a rozechvěla se opojným koktejlem nervozity a vzrušení.

Je to tady. Vrchol všech jejích nadějí, snů a pečlivě promyšlené strategie. Stojí před jednou z nejstarších a nejprestižnějších kolejí jedné z nejstarších a nejprestižnějších univerzit na světě – před slavnou Pelhamskou kolejí na Oxfordu; celé tři příští roky to bude její nový domov.

Na rozdíl ode dne, kdy sem přišla na pohovor, byly tentokrát obří dubové dveře dokořán; tehdy musela zaklepat na středověké mřížové okénko a vyčkat, až vykoukne vrátný jak ve filmu Monty Pythonů.

Teď odvěkla kufr klenutým průjezdem kolem vrátnice až ke stolku pod plátným přístřeškem, kde studenti vyšších ročníků rozdávali desky s informacemi a ukazovali novým spolužákům, kde jsou ubytovaní.

„Ahoj!“ vyhekla Hanna, když se přiblížila k přístřešku; kufr s chrupáním drhnul o šterkovou cestu. „Ahoj, jmenuju se Hanna Jonesová. Poradíš mi, kam mám jít?“

„Ale jistě!“ přikývla ochotně dívka u stolku. Měla dlouhé zářící blond vlasy a přízvuk vybroušený jak skleněnou sklenku. „Vítej na Pelhamu! Nejdřív si musíš támhle ve vrátnici vyzvednout klíče a podrobnosti o ubytování.“ Ukázala na průchod, jímž Hanna právě prošla. „Už máš svůj průkaz? Budeš ho potřebovat komplet ke všemu, od placení obědů až po výpůjčky knih v knihovně.“

Hanna zavrtěla hlavou. „Nemám, ale zažádala jsem si o něj.“

„Tak si ho vyzvedni z Cloisters II, ale to můžeš kdykoliv během dneška. Nejspíš se potřebuješ zbavit hlavně toho kufru. Ach, a nezapomeň na veletrh a další seznamovací akce pro nové studenty!“ Vrazila hrst letáků Hanně, jež si klouzavé papíry nešikovně přidržela volnou paží.

„Díky,“ vydechla a pak, protože rozhovor zřejmě skončil, odvlekla kufr zpátky k vrátnici.

Toho dne, kdy měla pohovor, uvnitř nebyla, protože vrátný vyšel ven, ale teď spatřila malou místnost s dřevěným ostěním jako na poště. Dvě okna vedla na nádvoří, vchod k pultu byl z klenutého průchodu. Stěny lemovaly nekonečné řady příhrádek se jmény. Hanny se zmocnil zvláštní pocit z vědomí, že na jedné z nich brzy bude i její jméno... Něco jako sounáležitost?

Vytáhla kufr po schodech do vrátnice a počkala, až vrátný vyřídí studenta před ní; přesněji řečeno jeho rodiče. Mládencova matka měla spoustu otázek ohledně dostupnosti wi-fi a režimu sprch, ale nakonec odešli a Hanna se ocitla u pultu. Zamrzelo ji, že její máma nestihla rychleji zaparkovat, protože teď by se trocha podpory hodila.

„Uch, dobrý den,“ začala. V břiše ji nervozitou šimralo, ale snažila se o co nejkliidnější hlas. „Jmenuju se Hanna. Hanna Jonesová. Poradíte mi, kam teď mám jít?“

„Hanna Jonesová...“ Vrátný byl kulaťoučký a dobrosrdečný; řídké chmýří na bradě i hlavě mu dodávalo vzezření Santy Clause po pracovní době. Nasadil si brýle a začal pročitat dlouhý seznam jmen. „Hanna Jonesová... Hanna Jonesová... Aha, tady vás mám. Bydlíte v New Quad, schodiště sedm, pokoj pět. To je apartmá. Moc pěkný.“

Apartment? Hanna netušila, co to znamená, ale vrátný mluvil dál bez jediné pauzy, takže se nestihla zeptat.

„Tak tedy, teď jděte skrz ten průchod,“ ukázal oknem k vysokému oblouku na opačné straně hedvábného trávníku. „Tam odbočte do Fellows' Garden – hlavně nešlapejte na trávník – a kolem ubytovny pro profesory. Schodiště sedm je na opačnou straně New Quad než ten průchod. Tady máte mapku. Pro vás zdarma, má milá.“

Plesknul o dřevěný pult lesklým letáčkem. „Díky,“ zamumlala Hanna, sáhla po pláнку a strčila si ho do kapsy u džínů. Pak se rozpomněla: „A jo, nejspíš sem za chvíli nakoukne moje mamka; zdržela se při parkování. Mohli byste jí povědět, kde mě najde?“

„Maminka Hanny Jonesové,“ zopakoval vrátný zasněně. „To určitě uděláme. John!“ houkl přes rameno na kolegu, jenž vzadu třídil poštu, „kdybych šel na oběd a přišla sem maminka Hanny Jonesové, tak jí povíš sedm, pět, New Quad.“

„Spolehni se,“ přikývl muž a ohlédl se po Hanně. Byl vysoký, skoro metr devadesát, mladší než vrátný, tmavovlasý, a bledý obličej se mu leskl potem jako při fyzické námaze. Hlas se mu k tělu vůbec nehodil – zněl ječivě a třaslavě – a Hanna se musela držet, aby se nervózně nezahihňala.

„Tak díky,“ zamumlala a obrátila se k odchodu.

Až u dveří ji zarazil hlas druhého muže, pánovitý, lehce vyčítavý. „Hej, brzděte, mladá dámo!“

Hanně se skoro provinile rozbušilo srdce. Ohlédla se.

Muž obešel pult a pomalu zamířil k ní. Natáhl k Hanně ruku, v níž cosi držel.

Byla to sada klíčů.

„Och!“ Hanna si připadala hloupě. Krátce se zasmála: „Díky.“

Nastavila ruku, ale muž klíče ještě chvílku podržel v prstech; prostě tam stál a klíče se jí houply nad dlaní. Pak uvolnil stisk a svazek jí spadl do ruky. Schovala jej do kapsy a obrátila se ke dveřím.

Hanna objevila schodiště označené římskou sedmičkou. Ještě se pro jistotu podívala do mapky, kterou držela v ruce, zda jde správně. Ohlédla se přes rameno – ne snad, že by mapce nevěřila, ale spíš z okouzlení nad úhledným zeleným čtvercem kratičce zastřižené trávy, nad kameny v barvě medu, dělenými okny, zářícím sluncem a načechranými bílými obláčky na podzimní obloze. Ten pohled dýchal téměř nadpozemskou krásou a Hanna s prazvláštním pocitem vkročila do stránek jedné z knih ve svém kufru, což byl *Návrat na Brideshead* od Evelynna Waugha. Svět literární fikce. S úsměvem protáhla kufr chodbou ke schodišti, ale vléct tu tíhu do schodů bylo vražedné. V prvním patře se už Hanna neusmívala. Do druhého patra doklopýtala zpocená a bez dechu; pohádková atmosféra se beze zbytku vypařila.

Na dveřích vlevo viděla cedulku 4 – H. Clayton a na protějších dveřích cedulku 3 – P. Burnes-Wallace. Dveře mezi nimi byly dokořán, a když se Hanna zastavila, aby popadla dech, viděla za nimi minikuchyňku se dvěma mladíky. Jeden se skláněl nad elektrickým vařičem, druhý držel hrnek čaje a civěl na ni s až nepřátelskou zvědavostí. „A-ahoj,“ zajíkla se Hanna nejistě, ale

chlapec jen pokývl a zamířil ke dveřím s cedulkou P. Burnes-Wallace. Jak to říkal vrátný? Pokoj 5? Takže ještě jedno patro.

Hanna se skřípěním zubů dovzpírala kufr do podkrovního podlaží, kde spatřila dvoje dveře, na každé straně chodby jedny. Ty vlevo byly dokořán, protější měly číslo šest a jmenovku *Dr. Myers*. Otevřené dveře vedly tedy logicky do Hannina pokoje. Vešla dovnitř.

„Čau...“ Dívka rozvalená na pohovce po Hanně jen mžikla a opět se soustředila na mobil. Na sobě měla kratičké krajkové šaty, z nichž jí čouhaly dlouhé opálené nohy; jednu měla přehozenou přes opěrku pohovky a na pěstěných prstech ležérně pohupovala sandálkem. Podle všeho prozkoumávala nějakou fotografickou aplikaci. „Ty jsi určitě Hanna.“

„A... ano?“ vydechla Hanna tázavě, i když odpověď jako otázku nemyslela. Rozhlédla se. Vypadalo to jako obývací pokoj, ovšem zavalený takovým množstvím luxusních zavazadel, jaké v životě neviděla pohromadě: krabice s klobouky, kabely přes rameno, obří taška z obchodního domu Selfridges plná sametových polštářů a zřejmě pravý velekufr Louis Vuitton s obřím mosazným zámekem. Její vlastní kufr se vedle té hory skoro ztrácel a drtivou porážku nemohlo zmírnit ani druhé zavazadlo, které z auta teprve donese její matka. „A ty jsi kdo?“

„April.“ Dívka odložila mobil a vstala. Měla štíhlou, středně vysokou postavu se světle plavými vlasy ošmíkanými na kratičkého ježka a ladně klenuté obočí, které jí dodávalo pobavený a maličko pohrdavý výraz. Působila trochu jako z jiného světa, i když Hanna neuměla vysvětlit, co ji k té myšlence přivedlo. Kdovíproč se jí zdálo, že April odněkud zná... Nebo ji aspoň viděla ve filmu. Tenhle typ krásy člověka na jednu stranu dráždil, na druhou stranu působil neodolatelně přitažlivě. Hanně připadalo, jako by April ozařovalo jiné světlo než zbytek místnosti.

„April Clarke-Clivedenová,“ dodala dívka, když Hanna hned nezareagovala, jako by snad její jméno mělo být známé.

„Ale já myslela...“, vyhrkla Hanna a zmateně se ohlédla po cedulce na otevřených dveřích. Skutečně tam však stálo: 5 – H. Jonesová. A pod tím: A. Clarke-Clivedenová.

Svraštila obočí.

„My jsme... spolubydlící?“

Nezdálo se to pravděpodobné. V brožuře koleje Pelham zvlášť zdůrazňovali fakt, že studenti v žádném případě nesdílejí ložnice a do druhého ročníku vlastně ani byty. Společné sociální zařízení ano, s výjimkou nového křídla, ale v ložnici měl mít každý soukromí.

„Tak nějak,“ zívla April a slastně se protáhla jako kočka. „Jako, nemyslím ložnici – to bych v životě neodkývala. Máme společný obývací.“ Mávla paží po nevelké a skromně zařízené místnosti a Hanna si rázem připadala jako vetřelec v bytě velkorysé hostitelky. Ta představa ji trochu naštvála, ale nakonec jen zařala zuby a rozhlédla se kolem sebe. Kromě hory Apriliných zavazadel tam moc nábytku nebylo, a navíc vypadal lacině – dost ošoupaná pohovka, konferenční stůl a komoda –, ale pokoj byl čistý a slunečný, dokonce s krásným kamenným krbem. „Docela fajn mít kde posedět, ne? Tvůj pokoj je támhle.“ April kývla směrem ke dveřím napravo od okna. „Můj je naproti. Promiň, vybrala jsem si větší. Kdo dřív přijde, ten dřív mele a tak podobně.“

April se pobaveně usklíbla a přitom se jí v tváři kmitl něžný důlek.

„To je fér,“ pokrčila Hanna rameny. Jakákoli námitka by byla zbytečná. April si podle všeho už vybalila. Sama tedy zamířila s kufrem, jemuž se kolečka bořila do koberce, ke dveřím druhé ložnice.

Po Aprilině upozornění čekala nějaký minipokoj, možná rovnou kumbál, ale ocitla se v ložnici větší, než měla doma, s dalším

kamenným krbem a mozaikovým oknem z křišťálového skla, jímž na vyleštěnou dubovou podlahu dopadala sluneční záře ve tvaru diamantů.

„Páni, to je nádhera!“ vydechla Hanna, ale hned by si nejrady nakopala, že v porovnání s Aprilíným povzneseným tónem nijak neskrývá okouzlení. Ale proč by na rovinu nepřiznala, že to je super? Kolik studentů bydlelo v tomhle úžasném pokoji za celou historii koleje? Mnozí šlechtici a budoucí politici. A třeba i nositelé Nobelovy ceny a slavní autoři? Zmocnila se jí závrať, jako by se do dalekohledu podívala nesprávným směrem a na obzoru spatřila miniaturní vlastní já.

„Jo, je to fajn, vid?“ ozvala se April. Stála na prahu ramenem opřená o rám dveří, jednu ruku v bok. Podvečerní slunce jí prosvítlo tenké šaty a obkreslilo siluetu; kratičké plavé vlasy připomínaly svatozář; jako by vypadla z filmového plakátu.

„Jak vypadá tvůj pokoj?“ zazubila se Hanna.

April pokrčila rameny. „Dost podobně. Chceš se mrknout?“

„Jasně.“

Hanna postavila kufr na podlahu a následovala April přes obývací koutek k protější dveřím.

Ze všeho nejdřív ji napadlo, že pokoje si *vůbec* nejsou podobné. Tenhle byl o maličko větší, ale jinak se shodoval jen kovový rám postele a kamenný krb. Všechno ostatní vybavení bylo jiné – od orientálních koberců přes elegantní ergonomickou židli u psacího stolu až po měkkou luxusní dvoumístnou pohovku v koutě. Vysoký hřmotný muž obleku rovnal oblečení do šatníku; ani se po dívkách neohlédl.

„Dobrý den,“ pozdravila Hanna co nejzpůsobněji. „Vy jste jistě Aprilin otec. Já jsem Hanna.“

April zavyla smíchy.

„To si děláš srandu! Tohle je Harry. Pracuje pro rodiče.“

„Těší mě,“ prohodil muž přes rameno, dovřel poslední zásuvku a otočil se. „To bude zřejmě všechno, April. Potřebujete ještě něco?“

„Ne, v pořádku. Díky, Harry.“

„Odesu ty krabice; kufrů mám nechat?“

„To v žádném případě, není je tady kam dát.“

„Rozumím,“ přikývl Harry. „Tak si to užijte. Na okně leží rozlučkový dárek vašeho otce. Rád jsem vás poznal, Hanno,“ dodal, posbíral hromadu prázdných krabic a kufrů a zmizel za dveřmi. Sotva dívky zůstaly samy, April skopla střevíce, padla na čerstvě ustlanou postel a zabořila se hluboko do hebké péřové přikrývky.

„A je to tady! Opravdový život!“

„Opravdový život,“ zopakovala Hanna. Podle ní to nebyla pravda. Když tak seděla v několik set let starém centru lidského vzdělávání, mezi Apriliným luxusním majetkem v oblaku drahého parfému, cítila se naprosto neskutečně. Co by na to řekla maminka, která zřejmě pořád zoufale hledá místo k zaparkování?

„Tak se podíváme, co mi taťka poslal, ne?“ nadhodila April. „Ale nevypadá to nic moc, ta krabice není ani od Tiffanyho.“

Vstala a došla k oknu, na jehož kamenném parapetu stála velká dárková krabice. Zpod víka vykukovala kartička.

„Abys do toho oxfordského života vykročila tím správným způsobem. Líbá taťka. No, aspoň to tentokrát podepsal vlastnoručně. Což je pokrok od posledního přání k narozeninám, které sekretářka napsala komplet sama.“

April nehty zajela pod víko a nadzvedla ho. Vzápětí se rozhihňala.

„Ach bože, zrovna když si začnu myslet, že taťka zapomněl moje křestní jméno, dokáže mi pravý opak.“ Zvedla láhev šampaňského a dvě skleničky. „Přípitek, Hanno Jonesová?“

„To si piš!“ potvrdila Hanna. Po pravdě, šampaňské neměla dvakrát v lásce – párkrát ho pila, na svatbách a na mamčiných

padesátinách, ale vždycky ji po něm bolela hlava. Těžko však mohla odmítnout tak báječnou šanci se sblížit. Možná že hlava bolela jen Hannu z Dodsworthu, zatímco s Hannou z Pelhamu to bude jiné.

April zkušeně vytáhla zátku a nalila pěnivou tekutinu do skleniček.

„Vychlazený to teda není,“ ušklíbla se, když Hanně podávala sklenku, „ale aspoň jde o originál Dom Pérignon. Na co si připijeme? Co třeba... na Oxford?“ Zvedla skleničku do výšky.

„Na Oxford,“ zopakovala Hanna poslušně, přitukla si s April a napila se. Teplé bublinky jí zapěnily v ústech a alkohol ji zašimral vzadu v nose a hluboko v krku. Zatočila se jí hlava, ale těžko říct, zda na vině bylo šampaňské či vynechaný oběd nebo prostě... *tohle*. Dodala: „A na Pelham.“

„A na nás!“ doplnila April, zaklonila hlavu a čtyřmi doušky obsah sklenky zlikvidovala.

Potom oběma dolila a stříhla po Hanně bleskovým úsměvem s dolíčky v hebkých tvářích. „Přesně tak, na nás, Hanno Jonesová. Hádám, že nás čeká královská jízda, co myslíš?“

POTÉ

Hanna ukončí hovor a ticho obchodu se kolem ní uzavře jako kokon. Nikdy se Cathy nesvěřila, ale právě kvůli těmto chvilčkám pracuje zrovna v Tall Tales – čert vem sobotní návaly nebo srpnové davy návštěvníků veletrhu, zato ty poklidné chvíle během pracovní doby, kdy zůstane sama... ačkoli je člověk v obchodě s tisícovkou knih vůbec někdy sám?

Agatha Christie. Sestry Brontëovy. Sayersová. Mitfordová. Dickens. To oni ji drželi nad vodou v letech po Aprilině smrti. Unikla pohledům a soucitu okolního života, děsivé nepředvídatelnosti internetu, hrůze reálného života, kde člověka může kdykoliv odchytit reportér či neznámý zvědavec prahnoucí po detailech smrti její nejlepší kamarádky. Útočiště našla ve světě, kde má všechno svůj řád. V knize může to nejhorší přijít třeba na stránce 207, to je pravda. Ale potom už je to *vždycky* na straně 207; a když pak člověk čte knihu podruhé, už ví a cítí, jak se to blíží, a může se připravit.

Teď poslouchá jemné pleskání deště na arkýřové okno za svými zády, lupání v prkenné podlaze, jak ožívají trubky dálkového vytápění. Vnímá němý soucit knih. Na okamžik ji zahltní pronikavá touha sáhnout po jednom z titulů, možná po některé z oblíbených knih, které zná prakticky nazpaměť, zabořit se do sedacího vaku v dětském oddělení a zapomenout na svět.

Jenže to nemůže, je v práci, a navíc ne sama. Ne úplně. Robyn se už proplétá zpátky bludištěm viktoriánských salonků, které

tvoří Tall Tales; do každého se kromě knih vejde i stůl s dotykovým displejem a odpadkový koš.

„Pozor! Blíží se Robyn Grantová, čestná svačinářka!“ hlaholí Robyn, když se objeví v přední místnosti knihkupectví. Zvesela na pult postaví dva šálky a přitom vyšpláchne horkou hnědou tekutinu hrozivě blízko čteče karet. „Hrnek se lžičkou je tvůj. Jsi...“ Vzhledne k Hanně a při pohledu na její výraz se zarazí. „Hele, není to něco? Vypadáš divně.“

Hannu nepotěší, že je tak čitelná.

„Já – nejsem si jistá,“ připustí zvolna. „Dozvěděla jsem se takovou zvláštní věc.“

„Proboha!“ Robyn si vylekaně přitiskne dlaň k hrdlu a podvědomě sklouzne očima nejdřív na Hannino břicho a pak vyjede zpět k jejím očím. „Snad ne...“

„Ne!“ vyhrkne Hanna chvatně a marně se pokusí vymáčknout úsměv. „Nic takového – jen prostě – rodinná záležitost.“

Blíž k pravdě si zrovna teď netroufne jít, ale sotva to řekne, hned ji výmluva zamrzí. John Neville *nepatří* do rodiny! V její blízkosti nemá co pohledávat ani on, ani pouhá vzpomínka na něho.

„Nechceš volno?“ nabídne Robyn. Mrkne na hodinky a bradou ukáže na prázdný obchod. „Už bude pět. Moc bych se divila, kdyby vypuknul nával, co bych nezvládla.“

„Ani ne,“ pokrčí Hanna rameny. Co by dřívějším odchodem získala? Nic. Ale současně představa, že se rozbouřeným vzpomínkám a emocím navzdory musí dál usmívat na zákazníky, jako by se nic nedělo...

„Jen běž,“ rozhodne Robyn za ni. „Vážně. Pokud sem nakoukne Cathy, vysvětlím jí to, ale určitě to vezme v pohodě.“

„Myslíš?“ váhá Hanna, ale Robyn rázně přikývne. Hanna se zvedne a s pocitem provinilé vděčnosti sebere svůj mobil. Robyn jí občas leze na nervy svou neutuchající skautskou rozjařeností

a věčným jáсотem před zákazníkы: „Ach ne, dnešek je skutečně báječný!“ Teď jí však ta nepolevující a optimistická laskavost přináší obrovskou útěchu.

„Mockrát děkuju, Robyn. Oplatím ti to, čestně.“

„Hele, díky jsou zbytečné,“ popleská jí Robyn kamarádsky na paži, pod úsměvem jí však prosvítá obava. S Robyniným pohledem v zádech Hanna zamíří do šatny, aby si sbalila věci.

Venku mezitím přestalo pršet. Je to navlas stejně vlhké, čiré podzimní odpoledne, jako když kdysi přišla poprvé na Pelham. Z téhle další připomínky minulosti jí až mrazí v zádech. Když na přechodu čeká na zelenou, má zvláštní pocit, že každým okamžikem zahlédne v davu loudající se April s typicky ironickým úsměvem a hlubokými důlky v obou tvářích.

Hanna se na okamžik musí opřít o pouliční lampu. Minulost je až příliš skutečná, příliš blízká. Nezměrně touží, aby to byla pravda – aby vysoká plavovláska spěchající mezi lidmi byla skutečně April – nádherná, krásná, *živá*. Jak by ji pozdravila? Objala by ji? Vrazila by jí facku? Rozplakala by se?

Hanna nemá potuchy, ale možná by prostrídala všechno.

Proplétá se tlačenicí turistů k autobusové zastávce, aby se jako vždy čtyřicetiváctkou vrátila do Stockbridge, kde přichystá večeři, podloží si stále unavenější nohy a bude odpočívat u nějakého přihlouplého filmu v televizi.

Ale když dojde na zastávku, pokračuje dál, protože jí je jasné, že dvacet minut vězení v přeplněném a věčně brzdícím autobuse by nezvládla. Potřebuje se projít, vyvětrat. Jen pevný chodník pod chodidly jí pomůže setřást pocit nevolnosti, srovnat si rozrušené myšlenky ještě před Willovým návratem. Doma ji beztak čeká jenom prázdný byt a laptop se zvráceně lákavým třpytem vyhledávače Google, k němuž se vrhne hned ode dveří.

Prozatím si Hanna dovolí pouze jedno nakouknutí na internet – čistě pro potvrzení. Stejně jako dlouho nemohla uvěřit, že nosí v břiše skutečné dítě, dokud nespátřila jeho obrysy na ultrazvuku a nezaslechla tlukot jeho srdce podobný šplouchání podzemního oceánu.

U kostela si stoupne pod klenbu vchodu, aby nepřekážela na chodníku, a vytáhne mobil. Nepřihlášená otevře vyhledávač a napíše: *John Neville BBC News*. Poslední dvě slova jsou zbytečná, ale chce se vyhnout bizarním článkům plným nechutných fotografií, šílených konspirací, urážek namířených na ni a Willa, jež nemají čas ani možnost neustále vyvracet či žalovat.

U BBC má člověk aspoň nějakou jistotu, že se zpravodajství bude držet základních faktů. A už to vidí – hlavní zpráva dne.

JOHN NEVILLE, VRAH Z PELHAMSKÉ KOLEJE, ZEMŘEL VE VĚZENÍ!

Šok zalije Hannu ledovou sprchou, ale obrní se a čte dál.

Třiašedesátiletý John Neville, více známý jako Škrtič z Pelhamu, zemřel ve vězení. Zprávu dnes ráno potvrdilo vedení nápravného ústavu.

Neville, jenž byl roku 2012 odsouzen za vraždu oxfordské studentky April Clarke-Clivedenové, zemřel dnes v časných ranních hodinách. Mluvčí ústavu uvedl, že Neville utrpěl masivní srdeční infarkt a po převozu do nemocnice Mersey byl prohlášen za mrtvého.

Nevillův obhájce Clive Merritt sdělil, že smrt jeho klientovi zabránila podat nové odvolání, na němž právě spolupracovali. „Až do poslední chvíle trval na své nevině!“ řekl Merritt reportérovi BBC. „Považuji za obrovskou nespra-

vedlnost, že spolu s mým klientem zemřela i možnost na očištění jeho jména.“

Vyjádření rodiny Clarke-Clivedenovy nemá redakce k dispozici.

Hanně se roztřesou ruce. Zprávy o Nevillovi si dobrovolně nevyhledávala už tak dlouho, že úplně zapomněla, jaké je číst to jméno, bojovat se vzpomínkami na April, a především spatřit i jejich fotografie.

Nevillových snímků je tu jen pár – nejčastěji používaná fotka ze zaměstnaneckého průkazu univerzity, kde se mračí, jako by ho fotografovali do policejního spisu; na té fotografii až znepokojivě zírá přímo do objektivu. Pohled na jeho tvář ji šokoval sám o sobě, ale Hanna nejvíc nesnášela snímky s April – slizká média se soustředila na momentky šťastných chviliek, zobrazujícími April se spolužačkami s pokrytecky rozmazanými obličejí, ačkoli o soukromí je už všechny dávno připravil bulvár.

Nejhorší však byly snímky Aprilina mrtvého těla.

V článku logicky neměly co dělat, ale samozřejmě tu byly. Na internetu se dá najít naprosto všechno, a než se Hanna zbavila zlovyku je vyhledávat a naučila se používat anonymní prohlížeční, algoritmus googlu ji vyhodnotil jako uživatele se zájmem o Pelhamského škrtiče a s nechutnou pravidelností jí nabízel tematicky vhodné články a upoutávky.

Je to pro vás užitečné? omílal otravně mobil. Hanna celé věky odtukávala *Nemám zájem* natolik důrazně, že ji ukazovák boled ještě dlouho po doteku s obrazovkou, až vyhledávač nakonec dostal rozum; přesto ještě dnes občas protlačí nějaký odkaz v reakci na nevyzpytatelné hlubiny nových algoritmů. To pak Hanna zcela nepřipravená rozklikne Aprilin usměvavý obličej a spatří její čirý pohled, jenž ji i po deseti letech zasáhne přímo do srdce. Tu

a tam ji někdo vystopuje a pošle jí nevyžádaný mail: *Jste Hanna Jonesová, která byla svědkem vraždy April Clarke-Clivedenové? Píšu esej / psychologickou analýzu / článek o dalším odvolání Johna Nevilla...*

Zpočátku Hanna i odpovídala, rozrušená sahala po slovech jako *morbidní* a *supové*. Posléze zjistila, že tím adresáty spíš podporuje v dalších pokusech, či dokonce že se citace z dopálených odpovědí stávají součástí jejich článků. Změnila tedy taktiku. *Ne. Jmenuji se Hanna de Chastaigne. Zřejmě jste se spletli.*

Ale to taky nebylo správné, protože měla pocit, jako by April zradila. Vždyť tázající museli vědět, že je to ona. Když už dokázali vyštourat její e-mailovou adresu, jistě znali i Willovo příjmení a její totožnost. Stopy nedokázal zamést ani fakt, že po svatbě se Hanna jmenuje stejně jako Will.

„Proč je prostě neignoruješ?“ nechápal Will, když se mu svěřila. „Já to tak dělám.“

Samozřejmě měl pravdu. Takže přestala odpovídat, ale nedo-
nutila se ty e-maily smazat. Odsunula je do zvláštní složky hluboko na dně své pošty s nadpisem *Dotazy*. Slibovala si, že je jednou smaže, ale ten den pořád nepřicházel. Kdoví jestli se k tomu někdy odhodlá?

Už chce odkaz zavřít, když si vůbec poprvé všimne fotografie, jež článek doprovází. Není na ní April, ale Neville – ovšem takhle ho ještě neviděla. Žádná nehybná, ostře řezaná tvář jako na průkazu totožnosti ani momentka cvaknutá paparazzim u soudu v okamžiku, kdy Neville cestou k soudu reportérům vzdorně ukázal dva vztyčené prostředníčky. Ne, tahle fotografie musela vzniknout mnohem později, při některém z mnoha odvolání; zřejmě nedávno. Neville na ní vypadá staře a nejen to, vypadá *křehce*. Hubený, a i když je vyloučeno, že by se zmenšil, do toho vysokého muže, kterého si Hanna pamatuje, má nesmírně daleko

– jako by šlo o jinou osobu. Vězeňská uniforma mu plandá na vyzáblé postavě a do fotoaparátu upírá uštvaný pohled s tak zděšeným výrazem, že diváka mimoděk vtáhne do své noční můry.

„Pardon!“ ozve se za Hannou podrážděný hlas. S provinilým úlekem si uvědomí, že stojí uprostřed podchodu King’s Stables a blokuje cestu chvátající ženě.

„P-promiňte,“ vykoktá, nejistou rukou zaklapne mobil a schová ho do kapsy, jako by ho ten snímek z obrazovky kontaminoval celý. „Omlouvám se.“

Žena jen potřese hlavou a protáhne se kolem ní. Hanna zamíří domů. Ale i když z šera průchodu vyjde do podzimního slunce, pořád to cítí – pořád na sobě cítí Nevillovy oči, ten temný, uštvaný pohled, jako by ji o něco prosil... Ale ona netuší o co.

Do Stockbridge Mews Hanna dorazí až za úplné tmy. Uchozené nohy ji pálí, a když hledá v kabelce klíče, proklíná prasklou zárovku nad společným vchodem, kterou dosud nikdo nevyměnil.

Ale konečně vejde do domu, po schodech do patra a zavře za sebou dveře bytu.

Dlouho jen tak stojí, zády se opírá o dveře a poslouchá okolní ticho. Je ráda, že se vrátila dřív než Will, a cítí vděk za tento okamžik, kdy může naplno vnímat němou útulnost jejich bytečku, koupat se v ní jak ve vlahém dešti.

Měla by zapnout konvici a uvařit čaj, zout se, rozsvítit světla, ale místo toho zamíří do obývacího pokoje, kde se sebou sveze do křesla a snaží se strávit všechny novinky. A sedí tam až do chvíle, než se zvenčí ozve Willova motorka, jejíž chraplavé burácení se v úzké uličce odráží od fasád řadových domků. Motor ztichne a vzápětí zachrastí klíče u dveří v přízemí a potom už kroky zamíří nahoru.

Hanna ví, že by měla jít Willa přivítat, ale nemá sílu.

Slyší, jak v předsíni Will odhazuje batoh a přitom si tiše píská nějakou pošetilou melodii. Sotva cvakne vypínačem, pískání ustane.

„Hanno?“

Stojí před ní a zaskočeně se snaží pochopit, proč tu seděla potmě.

„Han... co tady – je ti dobře?“

Hanna polkne a hledá slova, ovšem nevzmůže se na víc než na chraplavé: „Není.“

Will rázem zpanikaří. Padne na kolena a zděšeně ji chytne za ruce.

„Han, snad ne – nebo proboha! – stalo se něco? S dítětem?“

„To ne!“ vyhrkne Hanna splašeně, protože náhle pochopí příčinu jeho strachu. „Můj bože, nic takového.“ Polkne a silu vůle se přiměje k vysvětlení. „Wille, jde – jde o Johna Nevilla. Zemřel.“

Nechtěně to vyzní naprosto brutálně – mnohem drsněji, než jí to řekla matka –, ovšem Hanna je příliš otřesená a zlomená na to, aby pátrala po ohleduplnějších slovech.

Will neodpoví, ale ruce mu ochromeně klesnou a v obličejí se objeví k pláči zranitelný výraz – než se jako obvykle uzavře sám do sebe. Napřímí se, dojde k arkýřovému oknu a zadívá se do temné ulice. V odrazu na skle Hanna vidí jeho zsinálý profil ostře kontrastující s tmavými vlasy a černými okenními tabulkami.

V takových okamžicích je pro ni Will nečitelný. O radost či štěstí se dělí velkoryse, ale pokud jde o bolest a strach, skrývá emoce hluboko v sobě, jako by nesnesl vědomí, že ho tak okolí vidí. Hanna to považovala za dědictví po otci – profesionálním vojákovi – a po letech strávených v internátní škole, kde emoce projevovali jen uplakánci a bábovky. Nebýt zlomku vteřiny, kdy spustil masku, málem by Hanna věřila, že ji neslyšel. Ani teď si není jistá, co se pod jeho mlčením a zdvořile neutrálním výrazem vlastně děje.

„Wille?“ vydechne nakonec. „Řekni něco.“

Upře na ni pohled, jako by byla nesmírně daleko. „To je dobře.“

Jen tři slova, ale číší z nich tolik šokující živočišné brutality, s jakou se u manžela ještě nesetkala.

„A teď,“ dodá, „co budeme večer?“

PŘEDTÍM

„Ach. Můj. Bože!“ protáhla April teatrálně; Hanna si ihned vybavila Janice z *Přátel*. Šla za svou spolubydlící úzkou uličkou mezi dlouhými jídelními stoly, jež zaplňovaly rozlehlý sál. Hanna sem poprvé vkročila jako oficiální student Pelhamské koleje a teď se s okouzlením rozhlížela po starobyklých trámech nesoucích vysoký strop a tmavém dubovém ostění s portréty bývalých pedagogů a rektorů. Zřejmě by na ni padla posvátná bázeň, nebýt ovšem April a jejího fňukání ohledně chudého menu a mizerné akustiky sálu.

Teď April položila podnos s jídlem na roh stolu, u kterého už sedělo několik lidí, a dala si ruce v bok. „Ať se propadnu, jestli to není Will de Chastaigne!“

Jeden ze studentů vzlédl a odhrnul si tmavou ofinu z očí. Hanně klopýtlo srdce a sklenka vody na jejím podnose nebezpečně sklouzla k okraji. Chvatně ji postrčila na původní místo.

„April!“ Mladík vyskočil, zlehka přehoupl jednu dlouhou nohu přes lavici a pak se ti dva objali a políbili tak ne-dodsworthským způsobem, že si Hanna rázem připadala jako na jiné planetě. „Rád tě vidím! Neměl jsem potuchy, že nastoupíš právě sem!“

„No, to s tebou dělá Liv. Nikomu nic neřekne! A vůbec, jak se má? Neviděla jsem se s ní od zkoušek.“

„Uch...“ Mladíkův opálený obličej se zalil ruměncem, lícní kosti mu doslova hořely. „Víš, my se... my se rozešli. Po pravdě, je to moje vina. Bohužel.“

„Proč by ses omlouval?“ zapředla April a dlaní sklouzla mladíkovi až k bicepsu, který škádlivě stiskla. „Další nezadaný muž na scéně není důvod k lítosti!“

Hanna za jejími zády přešlápla. Podnos s jídlem začal nepříjemně těžknout, až ji rozbolely paže. April ten pohyb zřejmě zaslechla, protože sehrála okázalý úlek, jako by si na kamarádku vzpomněla až teď.

„Bože, neumím se chovat! Wille, seznam se s Hannou Jonesovou, mojí spolubydlící. Studuje anglickou literaturu. Máme vlastní apartmá, takže v tomhle semestru to vidím na jeden mejdan za druhým. Hanno, tohle je Will de Chastaigne. S jeho ex jsme byly spolužačky. Naše internátní školy byly... jak bys to řekl?“ obrátila se k Willovi. „Dvojčata?“

„Něco na ten způsob.“ Willovi se při úsměvu zvlhly rty v opálené tváři. Hanna od něj nedokázala odtrhnout pohled. Měl jasné hnědé oči, tmavé obočí a maličko křivý nos – zřejmě přeražený při sportu. Hanně vyschlo v ústech a polkla, jak se snažila vykumat nějakou reakci. Naštěstí ticho vyplnil Will. „Chodil jsem do Carne, to je chlapecká škola, a na společenské akce nás párovali s Aprilinou školou, abychom nepovýšili na univerzitu bez toho, že bychom nikdy předtím nezakopli o živé děvče.“

„Tak tohle v tvém případě nehrozilo, brouku,“ usmála se významně April. Lokla si ze sklenice čokoládového mléka a pak bez ptaní vklouzla na lavici vedle Willa. Will se posadil zpět.

„To místo jsem někomu držel, víš,“ upozornil April kamarádky, ale vypadalo to, jako by s oním člověkem přestal počítat. Hanna pořád s podnosem v rukou zaváhala. Na protější straně stolu bylo volné – ale jen jedno místo; nebude ho Will chtít pro opozdilého kamaráda? Nejistě mrkla po April, ale něco psala do mobilu.

Hanna si skousla ret a obrátila se k odchodu, když se Will ozval: „Hej, jen zůstaň, trochu se smrskneme.“

Srdce jí poskočilo a usmála se. Jen doufala, že se netváří vděčně až k pláči. Will velkoryse položil svůj batoh na podlahu a souseda šťouchnutím odsunul o pár centimetrů dál.

„Hele, posad se naproti,“ ukázal Will na volné místo. „Hugh se může vmáchnout mezi mě a April.“

„Říkal jsi... Hugh?“ April konečně vzhlédla od mobilu s podivným výrazem, v němž se mísil údiv s potěšením, ale i jistou dávkou zlomyslnosti, jemůž Hanna tak docela nerozuměla. „Snad ne... Hugh Bland?“

„Přesně ten. Tos nevěděla, že si sem taky podal přihlášku?“

„Ale jo, o Oxfordu jsem věděla, ale netušila jsem, že si vybral Pelham,“ pokrčila April rameny. Odložila mobil a zářivě se usmála na vyčouhlého pobledlého chlapce s těžkými brýlemi à la Stephen Hawking, jenž se právě objevil u stolu. „Vida, vida, vida! My o vlku...“

„April!“ zvolal chlapec, ale současně s tím zakopl o vlastní nohu, takže mu podnos vyletěl z ruky a těstoviny se rozstříkly po podlaze.

Následoval okamžik hrobového ticha, kdy se k nim otočily všechny hlavy v jídelně, které přerušil až další z mladíků u stolu. „No tak, divadlo končí, vážení. Starejte se každý sám o sebe.“

Viditelně zahanbený Hugh se zasmál a trochu rozpačitě se uklonil. Zrudlý v obličejí sebral z podlahy plechovku koly a shrábl vysypané tortellini.

„Omlouvám se. Jsem nemotora,“ zamumlal, ale i tak Hanna zachytila přízvuk elitně vzdělané vyšší vrstvy. „Mrzí mě to, ale naštěstí všechno zůstalo na talíři. Většinou.“

S talířem pocuchaných těstovin se posadil k Willovi a pořád s ruměncem v obličejí sáhl po vidličce.

„Nejez to, ty idiote!“ ohrnula April nos. Stoupla si a mávla směrem k výdejnímu pultu. „Hej, mohl by nám někdo pomoci a přinést nám novou porci těstovin?“

Všichni mlčky sledovali, jak jeden člen personálu přiběhl s talířem plným těstovin a hadrem, aby setřel rozlitou omáčku.

„Omlouvám se,“ kál se znovu Hugh, tentokrát obsluze; dotyčný jen přikývl a zase odchvátal. Hugh se tvářil tak zoufale, až Hanně nad ním pukalo srdce.

„Vy tři se tedy navzájem všichni znáte?“ zeptala se April a Wila spíš ve snaze změnit téma, než že by o tom pochybovala.

April se souhlasně zazubila, ale odpověděl Will. „S Hughem jsme kámoši už celou věčnost – chodili jsme spolu do přípravky. Nic lidi nestmelí tolik jako pitomá přípravka, nemám pravdu, Hughu?“

„Moje řeč,“ souhlasil Hugh. Červeň z tváří mu mezitím trochu vyprchala. Hlavu skláněl hluboko k talíři, aby unikl zvědavým pohledům. „Hugh Bland,“ zahučel na Hanninu adresu. „Medicína.“

„S Hughem jsme *úžasně* dobří kámoši,“ doplnila ho April skoro mazlivě.

Naklonila a štípala Hughu do tváře, čímž krvavý ruměncem přivolala zpět. Zavládlo trapné ticho.

„A co ty?“ přerušila ho April otázkou na mladíka vedle Hanny. Byl to podsaditý hoch s italsky tmavým vzezřením; byl to právě on, kdo čumilům oznámil, že divadlo je u konce. Na sobě měl triko fotbalového klubu Sheffield Wednesday.

„Tohle je Ryan Coates,“ vysvětlil Will. „Stejně jako já dělá ekonomii.“

„Přesně tak!“ zazubil se Ryan. Podle přízvuku jasně pocházel ze Sheffieldu a vedle tolika superkultivovaných hlasů jeho vlastní zněl téměř agresivně. Hanna s ním rázem pocítila spřízněnost, ačkoli Sheffield ležel hluboko na jihu; nicméně byl „normální“ jako ona, bez zázemí drahých soukromých škol, které April s Willem považovali za samozřejmost.

„Všichni bydlíme v Cloade’s na stejném patře,“ dodal Will.

Cloade’s. Hanna z prospektů věděla, že jde o moderní křídlo studentské ubytovny za nádvořím New Quad, kde skončila větší studentů prvního ročníku. Byla to hranatá betonová budova s ložnicemi, kde skutečně fungovalo topení. Hanna však přesto byla vděčná, že s April dostaly to pitoreskní staromódní apartmá. Koneckonců tohle přece od Oxfordu očekávala, ne? Toužila kráčet ve šlápějších generacích, které tu studovaly po staletí, ne po kobercích pocházejících z posledních dekad.

„Přes zeď jsem slyšel, jak poslouchá Stone Roses,“ ukázal Ryan vidličkou na Willa. „Skáknul jsem se představit a vylezlo z toho, že jsme na stejném oboru. A navíc mě seznámil s tímhle troubou.“ Bradou ukázal na Hugha.

„S Willem jsme spolužáci,“ vyhrkl Hugh a opět zčervenal. „Aha, vlastně. To už vám Will vyklopil. Tak se omlouvám, jsem tupec.“

„Neposlouchejte ho,“ mávl Will rukou a přátelsky žďuchl Hugha do žeber. „Hugo byl nejchytřejší kluk v našem ročníku.“

„No to je náhodička! Já byl nejchytřejší maník zase v našem ročníku! Koukám, že my dva máme hodně společného,“ prohodil Ryan s šaškovským úšklebkem a pusou plnou těstovin.

„Každý z nás tady byl nejchytřejší z ročníku,“ promluvila vůbec poprvé dívka vedle Ryana. Měla hluboký a poněkud netrpělivě strohý hlas. „Copak právě v tom není ten vtip? Jak jinak bychom se sem dostali?“

„A ty jsi kdo?“ zeptal se Ryan a zkoumavě si dívku prohlížel. Měla dlouhé tmavé vlasy a vážný, maličko kobylí obličej, černé hranaté brýle a oplácela Ryanovi jeho všetečný pohled bez známky ostychu, který by Hannu v podobné situaci doslova rozdrtil.

„Emily Lippmanová.“ Dívka si do úst vložila sousto, pečlivě těstoviny rozžvýkala a polkla. „Matematika. Můžete mi říkat Emily Lippmanová.“

„Beru tě, Emily Lippmanová!“ usmál se Ryan od ucha k uchu, načež Emily povytáhla jedno obočí.

„Jaká odpověď se čeká na tohle?“

„Jaká chceš,“ potřásl Ryan hlavou. „Třeba žádná.“ Nepřestával se usmívat a Emily zvedla oči ke stropu.

„Až na to,“ protáhla April lenivě, „že to není pravda.“

„Co není pravda?“ zbystřil Hugh.

„Že tu jsou jenom ti nejchytřejší. To třeba *já* nebyla.“

„Kde se tu tedy bereš?“ vypálila Emily. Od kohokoliv jiného by to vyznělo nezdivořile, ale od ní ne; bylo to jen přehnaně přímé.

„Nejspíš to bude mým přirozeným šarmem,“ ukázala April v úsměvu něžné dolíčky, „nebo že by otcovou peněženkou?“

Následovalo dlouhé mlčení, jako by si s jejím přiznáním nevěděli rady. Pak Ryan krátce vyštěkl smíchy, jako by April vtípkovala.

„No, bod pro tebe,“ prohlásila Emily, „ať to bylo jakkoli.“ Strčila si do úst poslední sousto večere, vstala a smetla si z oblečení drobečky. „Co tady děvče musí ksakru udělat, aby sehnalo drink?“

„Můžeme se přesunout do klubu,“ odpověděl Ryan. Když se zvedl, Hanna zjistila, že je mnohem vyšší, než odhadovala původně. „Jak se to jmenuje, JCB?“

„JCR,“ upřesnila April se svým typickým úsměvem, o němž Hanna začínala tušit, že odhaluje Aprilinu pravou povahu – svůdný a současně maličko zlomyslný. „Junior Common Room, kdybys četla příručku, což jsi zřejmě nečetla. Zašívárna pro studenty z prváku. A kousek od Great Hall je taky bar. Ale my přece nejsme žádný ucha, takže bar vem čert, když mám fantastické *apartmá* a lednici plnou šampaňského!“

Odstrčila stranou téměř netknutý talíř těstovin, rozhlédla se po tvářích u stolu a zacinkala klíčem od pokoje, zavěšeným na ukazováčku. Povytáhla jemně vykroužené obočí.

„Co vy na to?“

POTÉ

Minulost visí ve vzduchu, zatímco Will chystá večeri, seká lilek a chorizo v tísnivém tichu, jež jen podtrhuje brebentění moderátora Radia 4.

Hanna marně přemýšlí, čím by mlčení rozbila, ale nakonec se přesune do obývacího pokoje, kde vytáhne laptop a zkontroluje e-mailovou schránku.

V panice po matčině telefonátu si z mobilu smazala aplikaci pošty, aby cestou domů nezešílela z neustálého cinkání došlých e-mailů, a teď se trochu děsila, jaká nálož na ni čeká. Je jí však jasné, že čím déle bude tuhle nepříjemnost odkládat, tím to bude horší. Před spaním by si pak představovala hrůzy ve schránce, až by nakonec stejně vstala a opět si zprávy na mobilu načetla. Ať už by našla cokoliv – nová odhalení či další pokusy ji zmanipulovat k interview –, zrychlil by se jí tep a adrenalin vystřelil do takových výšek, že by bez šance na spánek bděla až do rána, děsem by se jí zvedal žaludek a stejně by jako šílená znovu a znovu donekonečna googlila Aprilino jméno.

Hanna přesně ví, jak by to probíhalo, protože už to zažila. V prvních měsících a letech po Aprilině smrti se denně objevovalo množství zpráv, nepřetržitý ochromující proud proseb, žádostí, výhrůžek. Byla šokovaná a vysátá tou celonárodní posedlostí, kterou Aprilina smrt odstartovala.

Příval e-mailů zeslábl až po vynesení rozsudku. Tehdy nějaký dorazil jednou dvakrát do týdne a časem, když se jim s Willem

podářilo zmizet pod nátěrem všedního života, kamuflvat se chlácholivě nudným kurzem účetnictví, koupí bytu, finančními problémy a dalším otravnými detaily každodennosti, se objevovaly stále řidčeji.

Nyní už ji zvědavci kontaktovali jen výjimečně a téměř nikdy telefonicky; s Willem se zbavili pevné linky a Hanna si změnila číslo mobilu. Přesto se to stávalo pokaždé, když se ve zpravodajství opět vynořilo Nevillovo jméno, tím jeho obhájců podal nové odvolání nebo někdo vydal knihu či vytvořil podcast. Za tu dobu se už Hanna ovšem stihla poučit, že ignorováním pokusů o kontakt nevyřeší nic.

Ne, je lepší to udělat hned, odvalit ten balvan, aby se před spáním stihla uklidnit.

Ke své úlevě i překvapení však najde jenom tři nepřečtené e-maily. Jeden od matky z dnešního odpoledne, kterému do předmětu napsala stručné *Zavolej*. Přišel dřív než matčin telefonát, proto ho Hanna rovnou smaže.

Druhý je upomínka z knihovny na nevrácenou knihu; ten označí jako nepřečtený.

Třetí e-mail je z neznámé adresy a na řádku s předmětem zprávy stojí jediné slovo: *Dotaz*.

Srdce se jí rozbuší ještě dřív, než na něj klikne, a hned první řádek její obavy potvrdí.

Milá Hanno, nikdy jsme se nesetkali, ale přesto dovolte, ať se představím. Jmenuji se Geraint Williams a jsem reportérem Daily...

To jí stačí. Dál číst nepotřebuje. Sundá si brýle, takže monitor se nečitelně rozmázne, klikne na „Přesunout do Dotazy“ a zpráva zmizí.

Pak Hanna zůstane sedět jako socha, brýle v jedné a mobil v druhé ruce, a civí do prázdna. Prsty ji náhle zastudí jako led. Honem si stáhne rukávy, aby si ruce trochu zahřála. Tep se jí nitkovitě zatřepe a jen tak mimochodem ji napadne, že stres může škodit dítěti.

Vydrží hodně, zazní jí v hlavě matčino konejšení. Proboha, vždyť ženy rodí i ve válečných zónách.

„Není ti zle?“

Hlas za jejími zády ji vyleká, až nadskočí, i když o Willově přítomnosti samozřejmě ví celou dobu. Will se vmáčkne do křesla vedle ní, obejmě ji a ona se nadzvedne, aby mu mohla vklouznout na klín.

„Omlouvám se,“ pošeptá jí to ucha. „Nechtěl jsem se chovat jako studený čumák. To jen... že jsem to potřeboval strávit.“

Hanna se Willovi přitulí na prsa a cítí, jak se mu napínají svaly v pažích, jimiž ji pevně objímá. Jeho síla i statná hrud' na ni působí až nelogicky konejšivě. Nejde jen o to, že Will je vyšší a mohutnější a silnější než ona – Johna Nevilla jako fyzické hrozby se přestala bát už dávno před dnešním matčiny telefonátem –, ale Hanna kdovíproč najednou potřebuje jistotu bezpečné náruče mnohem víc než chlácholivá slova.

Choulí se k Willovi jako dítě a ve vlasech cítí jeho dech. Ohřívá jí ruce ve svých dlaních.

„Bože, ty máš prsty jako led. Ukaž.“

Rázně si její ruce strčí pod košili a nepatrně se otře, když se studenými prsty dotkne horkých žeber, ale hned se zase uvolní.

„Jak to děláš, že jsi pořád tak rozpálený?“ zasměje se Hanna nejistě. Will se jí bradou opře o hlavu a hladí ji po vlasech.

„Nevím. Možná to bude tím mizerným ústředním topením v Carne. Ach zlato, vážně mě mrzí, že to takhle dopadlo. Chápu, jak je to pro tebe těžké.“

Hanna přikývne a vtiskne se mu čelem ke klíční kosti, do důlku horké tmy mezi jejich těly.

Will ji chápe. Možná je jediný člověk na světě, který rozumí složitému víru emocí, jež vyvolalo úmrtí Johna Nevilla.

Jistě, navenek to může vypadat jako dobrá zpráva. John Neville je navždy pryč – v podstatě to je to nejlepší, co se mohlo stát. Ovšem jeho smrt probudila opět zájem o případ, jež naruší jejich namáhavě budovanou normálnost. Teď by se s Willem správně měli soustředit na nový život, který zanedlouho rozšíří jejich rodinu, ne myslet na ten vyhaslý už před lety. Hanna si vzpomene na dny a měsíce po Aprilině smrti – na sžíravý, nemilosrdný reflektor mediální posedlosti, na vědomí, že se stala příšerná tragédie, kdy se toužila jen schovat někde v příšeří pod kamenem a protruchlit se svou bolestí ke smíření, jenže na každém kroku ji vyhmátl blesk bulvárních aparátů. *Slečno Jonesová, můžete na vteřinku, prosím? Hanno, přemluví vás k interview? Pět minutek, prosím.*

Před blesky neodbytných novinářů se Hanna skrývala vlastně po celých deset let, jež uběhly od soudu. Celou tu dobu se každé ráno probouzela s myšlenkou na Aprilinu smrt a se stejnou myšlenkou i usínala. Byla si jistá, že Will to má podobně; jejich vztah neustále provázel stín vzpomínek na April. Až v posledních měsících jí dítě a všechno kolem dovolilo...zapomenout? Ne, to nejde. Spíš teď ale dokáže Aprilinu smrt nevnímat jako zásadní sílu svého života. Tohle s Willem nijak podrobně neprobírala, ale určitě na tom byl stejně.

Nevillova smrt a nevyhnutelný fanatismus médií je však nyní nejspíš opět donutí změnit si čísla telefonů a děsit se e-mailů.

Hanna si ode dneška ostražitě prohlédne každého zákazníka v obchodě. V účetní firmě Carter and Price, kde je Will mladším partnerem, se nové recepční dostane poučení, ať před přepojením

každého hovoru či sjednáním schůzky volajícího trochu proklepne.

Pro Willa to bude také těžké. V jistém směru těžší než pro ni, i když to nepřizná. Nebyla náhoda, že Hannu následoval sem do Skotska, do země s vlastním právním systémem, vlastními médii, tak daleko od Oxfordu, jak jen to v rámci Spojeného království šlo.

Hanna si vzpomene na šedivý zářijový den před osmi lety, když se Will objevil v knihkupectví. Jedné zákaznici tam zrovna pomáhala vybrat narozeninový dárek, řešila s ní klady Michaela Palina v porovnání s nejnovějším Billem Brysonem.

Zaslechla za sebou pohyb, ohlédla se a uviděla ho. Na okamžik ztratila řeč a strnula jako socha se srdcem splašeným zběsilou radostí, zatímco zákaznice spokojeně brebentila o Ricku Steinovi.

O tři měsíce později se sestěhovali. Za dva roky se vzali.

Je to zvláštní – Will byl to nejlepší, co Hannu v životě potkalo, a přitom je k sobě připoutala ta nejstrašnější událost, jaká se mohla stát. Vlastně by to nemělo fungovat, ale fungovalo to. Uvědomovala si, že tu tragédii by bez něho nepřežila.

Teď mu vzhledne do očí a prsty přejeđe po tváři, jako by se snažila vyčíst jeho pocity, zasuté pod obavami o ni samotnou.

„Držíš se?“

„V pohodě,“ odvětlí Will automaticky a váhavě se opraví: „Vlastně – ne tak docela.“ Přemáhá se, to je vidět. O tomhle se často dohadovali: že se Will před ní uzavírá, předstírá pohodu, i když je na zhroucení. Čím byly věci horší, čím víc stresu měl v práci, čím víc si lámal hlavu kvůli financím, tím byl před Hannou málomluvnější. *Mluv se mnou!* To byla v minulých letech její trvalá prosba, protože Will se dosud nenaučil nebát se zranitelnosti a svěřit se. Nebylo divu, když ho po celé dětství cvičili, aby každou slabost pečlivě tajil.

„Jsem v pořádku,“ řekne po chvíli. „Nebo spíš budu, jen co to v sobě zpracuju. Ale nemám to tak těžké jako ty. Nebyl jsem svědkem...“ Zarazí se a pak se opraví: „Na rozdíl od tebe jsem nemusel projít vším.“

Hanna přikývne, protože Will má pravdu. Jistě, Will byl u toho a s April se přátelil stejně jako ona, možná víc, ale neviděl scénu, jež se teď Hanně vybavovala každý večer. A nemusel si týdny a měsíce, celé roky, pořád a pořád přetřásat v hlavě, co se stalo.

Nejprve s policií. Potom s obžalobou. A nakonec u soudu, na lavici svědků. Ale neskončilo to ani po vynesení rozsudku. Obvinění proti Johnu Nevillovi totiž stálo výhradně na *jejím* svědectví – a to jí okolí nedovolilo zapomenout.

Will si přitiskne její hlavu na prsa a tiše, něžněji než obvykle, položí otázku.

„Možná... možná je to tak nejlepší, co myslíš?“

Hanna s odpovědí váhá. *Proč teď?* ptá se v duchu sama sebe. Právě teď, když by měli být šťastní a těšit se na společné dítě. Vůbec by se neměla užírat myšlenkami na minulost ani na současné zpravodajství – a teď obzvlášť.

Když si však představí roky plné článků a žádostí o vyjádření, musí uznat, že Will má pravdu. Z nějakého neznámého důvodu jí to však nepřipadá správné.

„Podle BBC chystal další odvolání,“ vydechla. *Odvolání.* Toho slova se děsila. „Asi bych to už nezvládla. Nesnesla bych další vlny nového zájmu, ale máš pravdu. Až tohle skončí...“

Odmlčí se, protože ji zahltní hrůza.

Místo ní větu dořekne Will. Zesílí objetí a pevným hlasem prohlásí: „Až tenhle poslední příval zájmu opadne, bude definitivní konec.“

A Hanna si vůbec poprvé dovolí tomu uvěřit.